

Nr. 28.

Søndag den 13. April.

1890.

Kingdom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.
(Fortset.)

Derinde stod henne ved Døren en lille Skikkelse, hvorfra i første Øjeblik kun et Par hvide Uld-sokker skimmede frem af Galvmørket. Senere stelnedes et blegt Ansigt, en stor Kavaj og et Par Hænder, der frampagtig frammede en lodden Hue.

„Er det dig, der ønsker at tale med mig?“

Som Svar kom først et Nis og saa et Ja.

„Hvad er dit Navn?“

Knøsen nylede.

„Naa, saa tal dog! Du maa dog vel vide, hvad du hedder.“

„De Kristian Julius Andersen,“ kom det endelig saa hæst som fra en Synner, der skal indføres i Fandens store Hovebbog.

„Er du en Søn af Anders Jørgen i Skibberup?“

„Ja.“

„Var det dig, jeg havde til Konfirmationsforberedelse i Fjor?“

„Jo.“

„Og nu kommer du for at anmode mig om at berette din gamle Fader . . . jeg ved jo, han har skrantet i nogen Tid.“

Drengen syntes at ville gøre Indvendinger; han begyndte at trippe uroligt paa Sokkerne, og Huen løb som et Hjul mellem hans Hænder. Men Provsten mærkede intet og vedblev uforstyrret:

„Det er jo rigtignok noget sent paa Aftenen og under noget uanstelige Forhold. Men i Betragtning af Omstændighederne skal jeg ikke desto mindre alligevel indfinde mig . . . Hvad er der? Har du ellers noget paa Hjertet? Eller er der noget i Bejten med Jøret? Er Sognevejene kastede?“

„Jo, men —“

„Er der maagte ryddet nede under Aasen?“

„Jo, Rasterne er der . . .“

„Godt! Saa saa ud til Hestene, før Slæden ind til Trappen og hold dig parat. Saa skal jeg straks være færdig.“

Idet Provsten derpaa vendte tilbage til Dagligstuen og her fik Dje paa Kapellanden, der netop kom ind fra Spisestuen sammen med Frosen Ragnhild, fik han pludselig en lys Ide.

Bilde Væster.

„Naa, Hr. Pastor! Nu skal De høre! Her er Bud fra en gammel Mand i Skibberup, der ønsker at berettes. Ved De hvad . . . jeg synes sandelig, det var en udmærket Begyndelses-Gerning for Dem, ikke sandt? Jeg sender godt den hyge, det er en overordenlig agtværdig og fredsommelig Mand, for hvem et Par almindelige Trøstord vil være tilstrækkelig. Jeg er sikker paa, at det hele ikke vil volde Dem ringeste Vanskelighed.“

Da Kapellanden forstod, hvad Præstens Mening var, blev han urolig og sagde:

„Dersom det er Provstens Ønske, skal jeg naturligvis gøre det. Men jeg er saa ganske uforberedt og vilde derfor rigtignok helst . . .“

„Naa, det har saamend ingen Verdens Ting at betyde, De kan jo paa Vejen tænke paa, hvad De vil sige; det gør jeg altid selv. Vær De blot ved godt Mod, saa gaar det hele som Jod i Høse . . . Lone!“

henvendte han sig derpaa til Pigen, der i det samme kom ind. „Læg min Rejsepels og Fodposen ud i Forstuen til Pastor Hanshed. Sæt et Lys i Gangvinduet og sig til Kristoffer, at han lægger Afsigten paa Slæden derude og efterser, at der er paalidelig forspændt, og at alt er i tilbørlig Orden.“

Da Kapellanden mærkede, at det var Provstens Møde, forsøgte han ikke flere Indvendinger, men forlod stille Stuen og gik op paa sit Værelse for at ifklæde sig Drattet.

Provst Tønnesen gned sig i Hænderne. Nu sølte han først det behagelige i at have en Kapellan. Idet han med sin dybe Bas muntret nynnede Melodien til „Jesus, dine Naadegaver,“ gik han ind i sin Stue for at hente Oblaterne og Kirkevinen.

Da han en Stund efter traadte ud i Forstuen for at overrække sin Stedfortræder disse Naademidler, var han uvilkaarlig nær kommen til at smile ved Synet af denne Yngling i den lange, alvorlige Præsteskjole, med

den skinnende Bibetræde og den ny Alterbog i Haanden. Kapellanden selv syntes at frygte, at han gjorde en komisk Figur. Han var forlegen og stærkt betagen, og hans Haand rystede kendseligt, da han modtog Stuet med den lille Solvask og Østen med Oblaterne.

Provsten klappede ham opmuntrende paa Skulderen og sagde overlegent:

„Naa, kære Ven! Vær nu ikke forknøbt, saa gaar det langt lettere, end De tænker. Det gæl-